

Mennesker, der, hvis de kan bestaa en Modenhedsprøve, kan indgaa i Gerningen. Der foreslaas dernæst, at dette, om de har denne Grundkvalifikation, at de „gennem deres Arbejde til Kirkens og Menighedens Tarv i fremtrædende Grad har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves“, skal bedømmes af Biskoppen. Det kan ikke let tænkes, nogen skulde opfylde disse Betingelser, uden at Biskoppen skulde kunne skønne det. Selv om Biskoppen ikke personlig har Kendskab til vedkommende Mands Gerning til Kirkens og Menighedens Tarv — og det vil i sig selv ikke være meget sandsynligt i vort lille Land —, vil det være ham let at skaffe Oplysning fra dem, der kender og har fulgt Mandens Virksomhed indtil det Øjeblik, han skulde indgaa i Præstegerningen.

Denne Grundbestemmelse, som er det nye i det Lovforslag, jeg tillader mig at fremsætte for det høje Ting, hænger altsaa sammen med, at jeg mener, at det Princip, der skal finde Udtryk i Loven, er dette, at en saadan Mand skal kunne tilføre Folkekirken en ganske særlig Værdi. Hvis man dertil vil sige, at det er jo at gøre Sagen meget vanskelig, saa tilstaar jeg, at den vanskeliggøres i Forhold til den nugældende Lov, og det er med velberaad Hu, jeg foreslaar dette, for jeg mener, at den skal vanskeliggøres; jeg mener, at det, der skal udtrykkes i Loven, bedst kommer til Orde gennem den Formulering, som Bestemmelsen har faaet i det foreliggende Forslag, eller en lignende. Hvis det skal være Mennesker, som paa en ganske særlig Maade kan tilføre Folkekirken Værdier, maa det udtrykkes i Loven, at det er den Art Mennesker, der tænkes paa, og saa skulde det gerne være saaledes, at man, naar Sagen rejser sig, paa Forhaand kunde sige om dem, at de hører netop til den Kategori. Der skal ske en Indstilling fra Biskoppen til Ministeriet, og hvis denne er af negativ Art, idet Biskoppen mener, at vedkommende Mand ikke hører til den Kategori, vil Sagen ikke kunne gennemføres. For Øjeblikket er Forholdet saaledes, at naar Menigheden gennem sin Afstemning har udpeget en Mand, skal han derefter bestaa en Modenhedsprøve hos Biskoppen, og det kan i hvert Fald formodes, at Biskoppens Prøve da paa Forhaand er noget bunden; det kan formodes, at Biskoppen vil finde, at naar Manden allerede er udpeget af den Menighed, der ønsker ham til Præst, er det en meget vanskelig Sag at lade ham falde igennem ved Prøven — det er dog ikke desto mindre sket i et be-

stemt Tilfælde, og derved blev det umuliggjort for vedkommende Mand at indgaa i Præstegerningen, men det er, saa vidt jeg ved, det eneste Tilfælde, i hvilket det er sket, og det kan formodes, siger jeg, at Biskoppen ikke staaar ganske frit. Det vil han derimod gøre, hvis han paa Forhaand, inden Afstemningen i Menigheden foreligger, allerede naar Sagen rejses og nogen tænker paa at faa en bestemt Mand til Præst, har Lov til at udtale sig om, om han i al Almindelighed hører til den Art af Mennesker, som efter Loven skal kunne gaa ind i Præstegerning i den danske Folkekirke.

Med Hensyn til den gældende Lovs Anvendelse forholder det sig i Øjeblikket saaledes, at der, som ærede Medlemmer vil se af Bemærkningerne til Lovforslaget, i 20 Tilfælde har været anordnet en Afstemning, og i 10 af disse Tilfælde blev Resultatet, at den paagældende faldt; altsaa i 50 pCt. af Tilfældene endte det med, at Sagen ikke blev gennemført. Der er i det hele taget, ser det ud til, og det blev allerede bemærket, da Lovforslaget blev fremsat i 1922, ikke nogen stærk Trang til at faa Lægfolk ind i Præstegerningen. Fra Menighedernes Side forholder man sig meget reserveret, og det er ikke ret mange, der i dette Øjeblik fungerer som egentlige Lægmandspræster. Derimod er Loven blevet ret benyttet af de tysk uddannede, som i et Antal af 32 er gaaet ind i Præstegerning, og af dansk-amerikanske Præster, hvoraf et lignende Antal er indgaaet. Endvidere er 7 Missionærer, som har været ude i danske Missionsselskabers Tjeneste og kunde gaa ind efter Lovens § 1, indgaaet, men af de egentlige Lægmandspræster er der kun et ret ringe Antal.

For saa vidt kunde man sige, at der ingen Fare var ved denne Sag, saa man ikke behøvede at have saa stærke Kauteler. Men ingen ved jo, hvordan Forholdene vil udvikle sig. Jeg vil være ængstelig ved det, hvis ikke disse Kauteler bliver indsat i Loven. Jeg synes for det første, de er meget rationelle, i Overensstemmelse med det Princip, jeg har tilladt mig at fremhæve, og dernæst — og det er jo en Hovedsag ved Overvejelsen af et saadant Lovforslag — vil man ellers let komme til at lægge det teologiske Studium Vanskeligheder i Vejen. Jeg vilde regne det for noget af en Ulykke, om Tilgangen til det teologiske Studium blev standset eller i væsentlig Grad standset, og jeg vilde ligeledes regne det for en stor Ulykke, om Præsterne ikke skulde staa paa et saadant Dannelses- og Kulturniveau, at